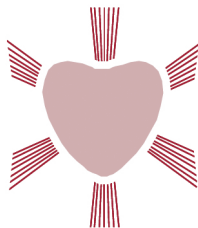

SRDÍČKO

ročník XXX.
1. 3. 2026

1

ROK SVATÉHO FRANTIŠKA

Jeden sobotní večer přišla nečekaná zpráva: Papež Lev XIV. vyhlásil Rok sv. Františka z Assisi, od jehož smrti letos uplyne 800 let. Až do 10. ledna 2027 jsme tak pozváni, abychom se zvlášť nechali inspirovat tímto světcem, jeho životem podle evangelia.

Je fascinující, jak jeden člověk, ve kterém se naplno projevila Boží milost, oslovuje i po tolika letech. V průběhu roku si budeme Františka připomínat při různých akcích, modlitbách, duchovních obnovách, poutích i v jiných okamžicích. K výročí jsme také vytvořili stránku frantisek800.cz, kde budou postupně přibývat tipy, jak tento rok prožít, nebo pozvánky na akce. Papež též vyhlásil pro celý rok plnomocné odpustky, jejichž znění je možné najít také na stránkách. Máme před sebou naplněný rok.

Z mnoha aspektů Františkova života mi jeden přijde zvlášť aktuální: výzva k pokoji. „Pán mi zjevil, že se máme zdravít takto: Ať ti dá Pán svůj pokoj,“ píše světec z Assisi na konci života ve své závěti. Františkovi duchovní synové a dcery jsou tak nástroje pokoje, jak

říká i známá modlitba. Možná právě v dnešní době, která je poznamenaná neklidem a rozdělením všeho druhu, zaznívá Františkovo tiché volání o to naléhavěji: Jako děti jednoho Otce buďte tvůrci pokoje. Ve svém srdci, ve svých rodinách a komunitách, v prostředí, kde každý žijeme.

Tento pokoj má svůj zdroj: Ježíše Krista. U něho je možné stále čerpat, „bez zlata a stříbra, zadarmo“, jak píše i papež Lev: „Pokoj je souhrnem všech Božích darů, darem, který sestupuje z výšin. Jak iluzorní by bylo myslet si, že jej lze vybudovat pouze lidskými silami! A přesto je to aktivní dar, který je třeba přijímat a žít každý den. Je to stejný pozdrav, kterým o Velikonocích vzkříšený Pán oslovuje své učedníky, vystrašené a uzavřené ve Večeřadle: Pokoj vám. Nejedná se o zdvořilostní frázi, ale o pevné oznámení Kristova vítězství nad smrtí.“ Kéž tedy tento rok prožijeme ve společnosti světce z Assisi, který nás vždy povede ke Kristu a jeho pokoji.

br. Bernard

MODLITBA PAPEŽE LVA XIV.

*Svatý Františku, náš bratře, ty,
který jsi před osmi sty lety šel vstříc
sestře smrti jako smířený člověk,
přimlouvej se za nás u Pána.*

*Ty, který jsi v Ukřižovaném
u svatého Damiána našel pravý
pokoj, nauč nás hledat v něm pramen
veškerého smíření,
jež boří všechny zdi.*

*Ty, který jsi neozbrojený
překročil hranice války
a neporozumění, dej nám odvahu
stavět mosty tam,
kde svět staví hranice.*

*V této době, sužované konflikty
a rozdělením, pros, abychom se
stávali tvůrci pokoje:
neozbrojenými a odzbrojujícími svědky
pokoje, jenž pochází od Krista.
Amen.*

MINISTRANTEM OD DĚTSTVÍ AŽ K VEDENÍ DRUHÝCH

**Rozhovor s Jednou Kummerem,
který do konce minulého roku vedl ministranty**

Kdy a jak ses vlastně dostal k ministrování?

Ministrovat jsem začal díky mému tátovi, který chodil ministrovat od svého dětství a stále v tom pokračuje. Jednou mě vzal k oltáři s sebou a moc mě to bavilo, tak jsem začal chodit pravidelně, a když jsem byl pak starší, i sám ve všední dny. Kdy to bylo, si přesně nepamatuji, ale vím, že mi bylo kolem 5 let.

Pamatuješ si svou úplně první službu u oltáře? Jaké to tehdy bylo?

No vzhledem k tomu, že mi bylo tedy asi 5 let, tak si nepamatuji vůbec nic. :D

Co tě na ministrování nejvíc baví?

Líbí se mi, že můžu být blízko Pánu Ježíši během bohoslužby, díky ministrování jsem se také dozvěděl, co se v kostele během mše děje a také jsem získal mnoho silných přátelství, právě u oltáře.

Máš nějaký zážitek z kostela, na který nikdy nezapomeš?

Když mi bylo asi 10 let, tak jsem si zapálil omylem svíčkou vlasy. Že je něco v nepořádku jsem zjistil, až když mi to signalizovala babička z lavice.

Jaká je tvoje nejoblíbenější služba a proč?

Mám rád asi všechny služby, dobré vzpomínky mám, například když jsme s Vojtou Štorem mívali kadidlo, ale každá služba je super. Myslím, že pro všechny kluky jsou nejoblíbenější služby o Velikonocích, které jsou vždy jen jednou za rok.

Jak ses dostal k tomu, že jsi začal ministranty vést?

Poprosil mě o to tehdy bratr, nyní otec Kapistrán, jelikož opouštěl Brno, a tedy i vedení ministrantů, byli jsme na to dva, ještě s Vojtou Štorem, který už přes rok objevuje krásy světa v zahraničí.

Jaké bylo vést ministranty?

Po nějaké době jsem zjistil, že to možná není až taková jednoduchá věc, jak se

může zpočátku zdát. Je potřeba se klukům věnovat nejen při mši, ale i mimo ni. Podnikli jsme spolu několik výletů do přírody, přespávačku na faře, nebo ministrantskou brigádu v Hájku u Prahy. Kluci jsou ale suproví, rádi se vším pomůžou a jsou k sobě přátelští, v takovém kolektivu jde vše krásně!

Co bys poradil klukům, kteří chtějí ministrantovat nebo o tom aspoň uvažují?

Určitě to přijďte zkusit, vsadím se s vámi o zmrzlinu, že nebudete litovat! :D

Nemusíte se vůbec stydět, všichni se pořád něco nového učíme a tady u oltáře si můžete vyzkoušet všechny služby, od těch nejjednodušších až po ty složitější.

Ondřej Špetík

Jenda Kummer (uprostřed) se svými sourozenci Tomáškem a Michalem; foto archiv rodiny Kummerovy

POUŤ DO PARAY-LE-MONIAL

Když se na začátku roku objevila možnost jet na pouť do Paray-le-Monial, kde se sv. Markétě Marii Alacoque zjevoval Ježíš, neváhal jsem se přihlásit. Bude to má první velká pouť.

A tak kolona tří automobilů s 24 poutníky vyrazila v úterý 2. září v brzkých ranních hodinách na cestu dlouhou 1 200 kilometrů. Při ubytování v Domě Nejsvětějšího Srdce se k nám připojili další dva poutníci a mohl začít bohatý program naší pouti:

Společné ranní chvály a nešpory, modlitby Anděl Páně.

Poutní cesta do kaple Panny Marie v Romay, nejstaršího poutního místa v Paray-le-Monial se soškou Panny Marie s Ježíšem ze 12. století, která dvakrát unikla zničení. Modlitba mariánských litaníí.

Film a setkání s kaplanem v Návštěvníckém centru, se zaníceným vyprávěním o zjeveních svaté Markéty.

Mše svatá v kapli sv. Clauda le Colombia (v kapli jsou uloženy jeho ostatky), kněze, řeholníka Tovaryšstva Ježíšova, zpovědníka sv. Markéty, širitele a podporovatele šíření úcty k Nejsvětějšímu Srdci.

Soukromé a dlouhé adorace k Nejsvětější Svátosti, která je nepřetržitě vystavena v místní kapli svatého Jana.

Prohlídka bývalého kláštera a opatství v Cluny (za silného deště, spíše lijáku), z kterého po různých reformách, revolucích a prodejích (velká část byla rozebrána jako stavební materiál na stavbu hřebčína) zbyla jen část, i když část monumentální.

Mše svaté v kapli Zjevení, tedy přímo v místě, kde se v letech 1673–1675 ukázal Ježíš svaté Markétě se svým Srdcem a se svými přáními. A páteční mše zrovna v první pátek v měsíci mně připomněla, že už jednou bych měl začít a dokončit devět prvních pátků.

Svatá hodina – (jeden z mých nejsilnějších zážitků na celé pouti), bdění s čteními, rozjímáními (měli jsme český překlad) a krásnými zpěvy ve francouzštině. Svátá hodina ve čtvrtek před prvním pátkem v měsíci připomíná jeho agónii v Getsemanech, kdy Ježíš zůstal sám a od učeníků opuštěn.

Pouť do Verosvres, malého městečka, kde byla Markéta Marie v místním kostele pokřtěna, pak procházkou (tentokrát s podzimním sluncem) do rodného domu sv. Markéty, modlitba a rozjímání v kapli.

Návštěva baziliky Nejsvětějšího Srdce, kde hlasitá modlitba skupinky věřících, hrkání židlemi a polohlasné hovory návštěvníků, ale nakonec za chórem malá kaple se svatým Josefem (můj biřmovací patron), klid, zakleknutí a modlitba radostného růžence a mnoho proseb...

Společné večery kolem „kulatého stolu“ na dvorku se sdílením dojmů z uplynulého dne, a nakonec i z celé pouti.

A při pouti jsem si uvědomil, že už před mnoha roky (24?) byla naše rodina zasvěcena Nejsvětějšímu Srdci, ale postupem času jsem na to pozapomněl a z pozhnaného obrazu Ježíše s Nejsvětějším Srdcem se stal jen obrázek na stěně v jídelně.

A přiblížil se konec naší pouti, sobotní brzký ranní odjezd, 1 200 kilometrů a jsme zpět.

A nakonec patří poděkování bratrům Didakovi a Bernardovi za duchovní doprovázení a naši Marcelce Poučové, která do posledního puntíku zařídila celý program pouti a po celou dobu statečně a neúnavně překládala.

A už opravdu nakonec úryvek z kázání sv. Clauda: „Můj Bože, je třeba, abys nám dal nové srdce, něžné a citlivé, které není z mramoru ani z bronzu. Potřebujeme Tvé Srdce! Přijď, milované Srdce Ježíšovo, vstup do středu mé hrudi a zapal tam takovou lásku, která mi umožní milovat Boha tak, jak si žádá.“

Richard Pokorný

HUSOVICKÁ TANCOVAČKA

V Husovicích to žije! O této neměnné skutečnosti jsme se opět přesvědčili v sobotu 31. 1. 2026. Zmíněného dne, toho večera, se z husovické Orlovny ozývaly samé harmonické tóny. Byly to zvuky instrumentální, ale i verbální. Inu, sešlo se tu více než 100 lidí s chutí k tanci, ale i konverzaci. A nebyli to jen kovaní farníci.

Během večera hrála k tanci kapela Zelená pára, která roztančila snad každý

přítomný střevíc. Taneční polky a valčíky bylo sice nutno napasovat do modernějších a divočejších písní, ale to jistě nebylo na škodu. Člověk jen žasnul, kolik kreativních tanečních párů se skrývá mezi námi. Dále i chuťové pohárky mohly být nasyceny a potěšeny. Tuto nezbytnou složku večera dobře obstarala restaurace „U Orlů“, která je strategicky umístěná přímo v objektu Orlovny. Je třeba podotknout, že

staronová provozovatelé restaurace se této zatěžkávací zkoušky zhostili s umem jim vlastním. A za to jim patří velký díky! Krom tance a jídla byla do programu večera zařazena i složka zábavy. Na své si mohli přijít zejména ti, co rádi soutěží. Aneb Husovický kvíz pro každého! Dvojice kulturních referentů nás uvedla a provedla deseti soutěžními otázkami. Zvědavé otázky prověřily naše znalosti o Husovicích, ale i o zdejším „koloritu“ (např.: Kolikrát zastavuje šalina v Husovicích? Jaký typ kroje se nosí v Husovicích na hodech?). V neposlední řadě je třeba zmínit tombolu! I letos se podařily obstarat pestré ceny od místních sponzorů. Hmotné výhry však byly obohaceny o netradiční bonusy. Každý výherce si krom jiného odnášel i nenápadný lísteček, který ladil k dané výhře a nabádal k aktivnímu zapojení do našeho orelesko-farního spo-

lečenství (např.: výhra bedýnka zeleniny + bonus „pozvi františkány na oběd“; výhra koště + bonus „přihlas se o úklid v kostele“). Finančním ziskem z tomboly bude podpořena oprava varhan v kostele.

Na závěr je třeba poděkovat!

Poděkovat těm, kteří se zúčastnili – měli odvahu a chuť přijít tvořit společenství. Je dobré a důležité (pokud můžu) si příležitosti vzájemného setkání nenechat proklouznout mezi prsty a nechat se obdarovat daným okamžikem.

V poslední řadě patří poděkovat všem, kteří se od listopadu poctivě scházeli a ladili aranžmá celé tancovačky. Pro většinu z nás to byly zcela nové výzvy a skutečnosti. Bylo ale krásné vidět, jak nakonec vše fungovalo jako v sehraném mraveništi.

*Za celý tým tancovačky Pavla Roubalová,
foto br. Bernard*

DUCHOVNÍ INVERZE, ZATMĚNÍ SLUNCE...

Před vánočními svátky se v naší farnosti v Mostecké ulici stala tragédie. Podle svědků došlo k hádce mezi mužem a ženou. Spor vyvrcholil na ulici. Útočník zasadil ženě několik bodných ran. Ženu se bohužel zachránit nepodařilo. Pachatel byl údajně závislý na drogách, opakovaně měl problémy se zákonem a nedávno jej propustili z vězení. Žena podle svědků čelila ze strany muže týrání a tento vztah s ním v minulosti ukončila. Muž činem připravil o matku teprve šestiletou dívku.

Tato lidská tragická událost má i velký duchovní dopad na místo zločinu a jeho okolí. Jednoduše řečeno, tímto těžkým hříchem se otevírá cesta ke vstupu Božeho nepřítele, tento hřích ďábla přímo volá, aby na tom místě vytvořil své teritorium. Navštívil jsem toto místo s modlitbou

a požehnáním, modlil jsem se za očistění a osvobození tohoto místa i těch, kdo tam bydlí. V našem kostele jsou slouženy tři mše svaté na tento úmysl a za oběť, holčičku, rodinu i za pachatele.

Teď se obracím k vám a prosím, abyste i vy pamatovali v modlitbě, kdykoliv pojedete, či půjdete kolem, modlitbou Zdrávas Maria či Archanděli Michaeli. Odehrává se tu totiž duchovní boj. Naše farnost patří Ježíšovi a jeho milujícímu srdci. Naše modlitba za farnost opět vrací vládu Ježíši. Jsme světlo světa a tma nás nepohltní a máme úkol přinášet světlo Kristovo do temných míst. Zároveň vás prosím, abyste oživilí plamen víry a přijali pozvání k vykonání prvních devíti pátků a zasvěcení svých rodin Ježíši a jeho Nejvyššímu srdci.

Br. Didak +

DUCHOVNÍ BOJ

Moji milí, nechci vás strašit a také bych nerad, abyste za vším a všude viděli Božího i našeho nepřítele ďábla. Nebudme ustrašení, nýbrž bdělí, ne naivní, ale moudří zkušeností církve. A především budme svatí.

Uvedu několik citátů a odkazů zvláště papežů a významných teologů, či exorcistů, týkající se duchovního boje a nepřítele naší spásy.

Začínáme u pramenů církve, tedy první slovo dostává 1. papež:

Apoštol Petr: „Všichni se oblečte v pokoru jeden vůči druhému, neboť ‚Bůh se staví proti pyšným, ale pokorným dává milost‘. Pokořte se tedy pod mocnou ruku Boží, aby vás povýšil v ustanovený čas. Všechnu ‚svou starost vložte na něj, neboť mu na vás záleží. Budte strážliví! Budte bdělí! Váš protivník, ďábel, obchází jako ‚lev řvoucí‘ a hledá, koho by pohltil. Vzepřete se mu, zakotveni ve víře, a pamatujte, že vaši bratři všude ve světě procházejí tímž utrpením jako vy. A Bůh veškeré milosti, který vás povolal ke své věčné slávě v Kristu, po krát-

kém utrpení vás obnoví, utvrdí, posílí a postaví na pevný základ. Jemu náleží panství na věky věků! Amen.“ 1Petr 5,5b-11

Papež Pavel VI.: „Jedním z hlavních úkolů dnešní církve je potřeba bránit se proti zlému duchu, který se jmenuje Démon. Zlo není jen prostou absencí nějaké věci, ale je to aktivní činitel, živá a duchovní bytost, zvrhlá a působící zvrácenost. Odmítat tuto skutečnost znamená stavět se proti učení bible a církve. (15. 11. 1972)

Papež sv. Jan Pavel II.: „Opravdu, přes všechno svědectví, vydávané stvořením a spásou ekonomii, která je s ním spojena, je duch temnot sto ukazovat Boha jako nepřítele svého vlastního tvora, a především jako nepřítele člověka, jako zdroj nebezpečí a ohrožení pro člověka. Tímto způsobem je do lidské psychologie satanem naočkován zárodek opozice vůči tomu, který „od počátku“ má být považován za nepřítele člověka – a ne za Otce. Člověk je vyzýván, aby se stal protivníkem Boha!

Rozbor hříchu v jeho prvotním rozměru ukazuje, že působením „otce lži“ bude v celých dějinách lidstva existovat stále puzeň k odmítnutí Boha člověkem, až k nenávisti: „sebeláska až k pohrdání Bohem“, jak píše svatý Augustin. Člověk bude nakloněn k tomu, aby viděl v Bohu především své omezení, a ne zdroj svého osvobození a plnosti dobra. Vidíme, že se to potvrzuje v moderní době, kdy ateistické ideologie usilují vykořenit náboženství na základě předpokladu, že náboženství radikálně „odcizuje“ člověka. Jako kdyby bylo člověku vyvlastněno jeho lidství, neboť tím, že náboženství uznává ideu

Boha, připisuje mu to, co náleží člověku, a výhradně člověku! Odtud myšlenkový a praktický historicko-sociologický proces, ve kterém dospělo odmítání Boha až k prohlašování jeho „smrti“. Nesmysl co do pojetí i co do slovního výrazu! Avšak ideologie „smrti Boha“ ohrožuje spíš člověka, jak ukazuje 2. vatikánský koncil. Koncil rozebírá otázku „autonomie časných skutečností“ a píše: „Vždyť tvor se bez Stvořitele ztrácí.“ Kromě toho: když se zapomene na Boha, lze těžko pochopit tvora. Ideologie „smrti Boha“ ve svých účincích snadno dokazuje, že je teoreticky i prakticky ideologií „smrti člověka“. (Dominum et vivificantem, čl. 38)

Církev má účast na vítězství nad ďáblem, protože Kristus dal svým učedníkům moc vyhánět zlé duchy. Církev vykonává tuto vítěznou moc skrze víru v Krista a v modlitbě, tuto moc, která ve specifických případech může mít formu exorcismu. (Audience 22. 8. 1986)

Papež Benedikt XVI.: „Musíme si jasně uvědomit, že zlo není anonymní síla, která ve světě působí neosobně či deterministicky. Zlo, zlý duch prochází lidskou svobodou, skrze užívání naší svobody. Hledá spojení, člověka. Zlo ho potřebuje, aby se mohlo šířit. A tak se porušením prvního přikázání, lásky k Bohu, převrací to druhé, láska k bližnímu. Mizí tak láska k bližnímu a nastupuje lež a závist, nenávist a smrt. Je však možné nenechat se přemoci zlem, ale přemáhat zlo dobrem (srov. Řím 12,21). K tomuto obrácení srdce jsme voláni.“ (setkání s představiteli politiky, náboženství a kultury v Bejrútu 15. 9. 2012)

- „Kříž je zkázou ďábla“ (1. 2. 2009)

Papež František: „válka mezi dobrem a zlem probíhá každý den v srdcích mužů i žen, křesťanů i nekřesťanů“ (3.10.2015 k Vatikánské stráži).

- „V boji s ďáblem nesmíme podlehnout naivitě“ (11. 10. 2013 Dům sv. Marty)
- „Ďábel není mýtus a musíme mu čelit zbrojí pravdy“ (30. 10. 2014 Dům sv. Marty)
- „Je nutné rozlišovat situace – to, co pochází do Boha, a to, co pochází od zlého ducha, který se nás neustále snaží oklamat a vnutit nám volbu špatné cesty“ (9. 10. 2015 Dům sv. Marty)
- „Spousta je plánů na odlidštění člověka, spousta takových plánů s výjimkou našich hříchů jsou jeho dílem jednoduše proto, že člověka nenávidí. Je lstivý, jak říká na začátku kniha Geneze: je nejlstivější. Podává věci jako dobré, ale jeho úmyslem je destrukce“ říká o ďáblu papež František (29. 9. 2014 Dům sv. Marty)

„František je papežem, který v kázáních nejčastěji zmiňuje ďábla“ je název článku, který vyšel na stránkách Rádía Vatikán 30.12.2017. Uvádím ho zde celý:

Vatikán. Na internetovém portálu Vatican Insider si známý italský vatikanista Andrea Torielli povšimnul skutečnosti, že úřadující papež mluví o ďáblu častěji než během posledního století každý z jeho předchůdců. Během necelých pěti let svého působení překonal František na tomto poli dokonce i bezmála 27letý pontifikát Jana Pavla II. Za použití webového vyhledávače na oficiálních internetových stránkách Svatého stolce, kde jsou publikovány všechny promluvy papežů počínaje

Lvem XIII., lze snadno zjistit, vezmou-li se do úvahy dohromady čtyři hlavní jména, totiž satan, ďábel, démon a antikrist, že se u papeže Františka až do dneška vyskytují celkem 559krát, u Jana Pavla II. 531krát, u Benedikta XVI. 148krát a u Pavla VI. 66krát.

Naposledy se tak stalo při setkání s jezuitou v Myanmaru, kde František v souvislosti se situací jednoho z tamějších pronásledovaných etnik řekl: „Dnes se často diskutuje o potřebě zachránit banky. Kdo však chrání důstojnost mužů a žen dneška? O deťané lidi se nikdo nezajímá. Takto dokáže působit ďábel v dnešním světě.“

Již v prvním svém kázání při mši svaté v Sixtinské kapli 14. března 2013, řekl František jasně: „Kdo se nemodlí k Pánu, modlí se k ďáblu,“ a den poté na setkání s kardinály opět zdůraznil, když k napsanému textu přidal slova: „Nepoddávejme se nikdy pesimismu, oné hořkosti, kterou nám denně předkládá ďábel.“

V promluvě k Vatikánské stráži 28. září 2013 řekl, že ve Vatikánu „ďábel rozpoutal interní válku, určitý druh občanské a duchovní války“. Během bohoslužby v kapli Domu sv. Marty 11. října téhož roku mluvil o tom, že nelze zaměňovat přítomnost ďábla s psychickými nemocemi: „Nikoliv! Ďábel je přítomný na první stránce bible a bible také za ďáblovu přítomnosti končí – vítězstvím Boha nad ďáblem.“

Opět v kapli Domu sv. Marty pak o rok později 29. září 2014 vysvětloval, že „satan prezentuje věci jako by byly dobré, ale jeho úmyslem je záhuba člověka, popřípadě »humanisticky« odůvodněná.“ Za rok poté při mši svaté pro Vatikánskou stráž 3. října 2015 dodal: „Satanovou metodou

jsou svody, rozsévá a okouzluje, dává věřit čemukoliv. Dobře se prodává, avšak na konci špatně platí.“

Loni v kapli Domu sv. Marty pak 12. září papež kázal: „Dábel má dvě mocné zbraně na zničení církve, totiž rozdělení a peníze. Dábel rozsévá zášť, ambice a ideje, aby rozdělil! Anebo rozsévá chamtivost. Je to špinavá válka, která štěpí; jako terorismus.“

V homilii při ranní eucharistii v kapli Domu sv. Marty 13. října, papež František vysvětloval: „Dábel působí v našem životě postupně, mění jeho měřítko a zesvětštuje. Maskuje se našim stylem jednání, a proto si ho jen stěží povšimneme.“

A za zmínku stojí také papežova slova v italské katolické televizi TV 2000 letos 13. prosince, když řekl, že „satan je osoba... a nikdy s ním nelze vést dialog, protože je inteligentnější než my.“

Tolik tedy pár dokladů neúnavnosti, s níž papež František neustále upozorňuje na to, že dábel není symbolická postava, kterou si vymysleli lidé, aby pojmenovali zlo.

Exorcista o. Sante Babolin: „Nesnesu manžele, kteří se milují,“ řekl dábel exorcistovi.“ (31. 3. 2015)

Exorcista o. Aldo Buonaiuto: „Za tradičním halloweenským koledováním se skrývá cosi vážnějšího.“ (30. 10. 2015)

Exorcista o. Benigno Palilla, FMR: „Dábel je vytríbený teolog“ (14. 4. 2015)

Exorcista o. Cesar Truqui: „Dábel existuje a je třeba o něm mluvit.“ (22. 5. 2015)

P. Richard Čemus, SJ: „Zlý duch nepůsobí jen v dramatických případech posedlosti, které vyžadují církevní exorcismus, ale v každodenním nenápadném zotročování světem. Kristus nás však ujišťuje: Nebojte se, já jsem přemohl svět!“ (27. 1. 2012)

Naším životem je Kristus, život v milosti posvěcující, pravidelně přijímající zpověď a velmi časté přijímání eucharistie – Boha do svého srdce. Tímto slovem vás chci povzbudit k živému životu s Kristem v církvi v naší farnosti. Nezapomeňme na Pannu Marii, ona drtí hlavu našemu nepříteli.

Br. Didak +

CESTA OD SKRYTÉ MODLITBY KE STOLU PÁNĚ

Následující svědectví zaznělo při příležitosti Prvního svatého přijímání autora v husovickém kostele Nejsvětějšího Srdce Páně.

Je osobním ohlédnutím za dlouhou a tichou cestou víry od dětství až k vědomému rozhodnutí odpovědět na Boží volání.

Bratři a sestry, bratr Didak mě požádal, abych s vámi sdílel několik vět o cestě, jež mě přivedla až k dnešnímu dni. Byla to cesta dlouhá. A jak se často říká: cesta je někdy cíl sám o sobě.

Křesťanem jsem se stal v necelých šesti letech, když jsem přijal křest v kostele Povýšení svatého Kříže v Litomyšli. Jako dítě a ani později v dospívání jsem neměl žádné vzory, které by mě víře přiblížily. Vnímám jen, že ti, kdo na základní škole chodili na náboženství, byli některými tehdejšími učiteli často přehlíženi. A já sám jsem vůbec netušil, jak se k Bohu přiblížit.

A přesto – i v tom víru dětství – se ve mně ozývala tichá touha po Bohu. Po křtu ve mně zůstával pocit blízkosti, jako by Ježíš kráčel se mnou a křest byl nenápadným štítem na mé životní cestě. Tajně, pod peřinou, aby si toho nikdo nevšiml, jsem se před spaním modlil. Tento skrytý a jemný vztah k víře mě pak provázel dlouhá léta. Věděl jsem, že mám lásku, kterou bych rád dal. A od srdce jsem cítil, že víra je cesta, po které skutečně chci jít – přestože v církvi jsem nebyl ukotven

a neměl jsem žádné společenství, kde bych mohl duchovní život poznávat.

Rok 1998 mi přinesl bolest tak hlubokou, že otevřela dveře do prázdnoty a beznaděje, které se rozlévaly všude tam, kam jsem se podíval. Uprostřed své bolesti jsem se toulal krajinou bez světla, kde se srdce tříští o vlastní stíny – v deziluzi, v zoufalství, v úzkosti... Tehdy jsem se často vracel do rodné Litomyšle. Bloumal jsem jejími tichými uličkami, ponořený do splínů a zádumčivosti, a přesto pokaždé – aniž bych to plánoval – mě nohy zavedly ke kostelu Povýšení svatého Kříže, kde jsem přijal křest. A právě tam, před jeho prahem, jsem poprvé zaslechl vnitřní hlas. Tichý, a přece neodbytný. Hlas, který mě volal dovnitř.

Jednoho dne jsem posbíral odvahu a vstoupil během nedělní bohoslužby. Nevěděl jsem, jak se mám účastnit, neznal jsem zvyky ani pravidla. Ale to, co přišlo, bylo silnější než cokoliv, co jsem do té doby prožil. Zahalil mě klid, jaký může dát jen Bůh. A pak přišla nádherná, nepopsatelná emoce – vnitřní světlo, pokoj. A hlavně pocit, že břemeno, které jsem tak dlouho vláčel na duši, najednou mizelo.

V tu chvíli jako by mi někdo pošeptal: „Tohle je tvůj prostor, tady můžeš nalézt své místo. Tady je Bůh blízko.“

Další etapa mé cesty za Bohem se rodila po přestěhování do Brna. Hledal jsem zde kostel, kde bych mohl spočinout, modlit se, čerpat sílu a hledat odpuštění. Toulal jsem se Lesnou a Černými Poli... až jednoho dne mé kroky sešly dolů do Husovic. A poprvé jsem spatřil tento krásný husovický kostel Nejsvětějšího srdce Páně – jako by vystoupil z ticha, které jsem už dávno potřeboval obejmout. V tu chvíli bylo rozhodnuto: cítil jsem, že sem patřím, tady jsem pozván a tady je mi dobře.

Ale tím pro mě brněnská cesta za Bohem neskončila. V období tichého usazování se mi začala tiše otevírat další brána mé cesty. Před několika lety jsem se v tomto chrámu potkal s bratrem Didakem. Bylo to setkání, které se neplánuje – přijde ve chvíli, kdy ho člověk potřebuje. Pozval mě tehdy na faru a my spolu strávili několik hodin v disputaci o víře, o pochybnostech i o radostech, které člověka na cestě životem potkávají. Byl to moment, jako by se mé nitro konečně mělo o co opřít. Měl jsem možnost své dosavadní hledání pojmenovat, utřídit si, co pro mě víra znamená, a nechat se vést dál. Ten rozhovor ve mně něco usadil, něco ztišil a zároveň probudil – jako když se člověk po dlouhé pouti nadechne a ví, že nejde sám.

Velké poděkování patří rovněž mému brněnskému kamarádovi Jindřichu Ráčkovi, který mě nejen provázal ve víře a uváděl mě do modlitby v kostele, učil mě dýchat liturgii a nechat se jí vést, ale zároveň mi jako zapálený historik během našich cest po Moravě a Čechách otevíral oči pro krásu sakrálních staveb, pro jejich příběhy a tichá tajemství Božích chrámů. I on patřil k těm nenápadným, ale jistým průvodcům, kteří mě pozvolna a pevně vedli blíž k Bohu.

A tak, když se ohlédnu zpět, vidím, že moje cesta nebyla jednorázovým okamžikem. Byl to dlouhý proces, cesta od dětství přes dospívání, pády, hledání i touhy. Cesta, na které jsem postupně poznával, že jsem od Boha tolik dostal... a že dnes je čas, abych mu odpověděl.

Minulou neděli jsem vykonal životní zpověď a přijal rozhřešení. Cítil jsem, že ze mě něco spadlo, a naplnil mě pocit lehkosti – bylo to, jako kdybych stál před nepopsaným listem, připraven začít znovu.

Dnešek je pro mě hlubokým, osobním a nesmírně pokorným okamžikem. Děkuji vám všem, že jej mohu sdílet právě s vámi – v této farnosti, která se stala mým domovem. A děkuji Hospodinu, že mě po všech těch letech tichého hledání přivedl až k tomuto stolu, k této chvíli, k tomuto světlu.

Děkuji.

Jaroslav Andrlé

OD SRDCE PÁNĚ V HUSOVICÍCH DO SRDCE PÁNĚ V TUSCANI

Dnes bych Vám, milí farníci, ráda představila Helenku, novým jménem Královna Pokoja (v řeholi sestry dostávají jména po Panně Marii, třeba i z loreťánských litanií).

Helenka pochází ze Slovenska, studovala a následně i pracovala v Brně. Poslední dva roky pobytu (2020 a 2021) byla naší farnicí. Mnozí z těch, kteří chodí do kostela i ve všední dny, si na ni určitě vzpomenu. Na mši svaté v našem kostele byla každý den, vyjma těch dní, kdy chodila na mši svatou ráno nebo během dne, jak jí to práce dovolovala. Pravidelně v pondělí chodívala s naší adorační skupinou na kontemplativní modlitbu (tj. adorace v ti-

chu před Pánem a s ním). Tam k ní Ježíš promlouval. Někdy jsem viděla, jak pláče, ale nedokázala jsem se zeptat, co ji trápí. Toužila po lásce jako každý člověk, byla dokonce i zasnoubená. Láska Kristova, která si ji povolala ještě v matčině lůně, trpělivě čekala na její svobodné rozhodnutí.

Navštívila klášter sester trapistek u Prahy a vrátila se velmi šťastná. Shodila ze sebe všechnu tíhu, kterou tahala s sebou velice dlouho. Následovala pouť do Medjugorje. Tam ji Panna Maria, kterou vel-

mi ctíla, ukázala na svého Syna. Z pouti se vrátila tak šťastná, že jsme to všichni kolem ní vnímali. Říkala: „Snažím se to zakrýt, jak je to jen možné! Dokonce i v práci se mě ptají, co se stalo, že tak zářím.“

V Medjugorji byla zpověď jako každá jiná. Naprosto cizí kněz. A přes to, že mě vůbec neznal, četl v mém srdci. Ze svatě zpovědi jsem se potácela. On – Pán pánů na mě čekal tak dlouho! Teď před ním klečím a brečím... Konečně vidím, jak mi nadbíhal, jak mě obdarovával, jak trpěl a čekal a čekal... Řekla jsem mu svoje svobodné „ano“ a zeptala jsem se jen, kde spolu ale budeme bydlet?“

Po návratu z Medjugorje napsala Helenka své známé do řeholní rodiny Vtěleného Slova, jestli by tam nemohla na týden přijet a vstřebávat lásku, která ji tryskala nejen z očí, ale i z celého bytí. Pán jí ukázal, že by byl rád, aby se na svatbu připravila právě tam. A tak se naše kontemplativní skupina ocitla v Toscanii (prosinec 2023), kde naše Helenka dostala nový šat a v novém životě i jméno Královna Pokoje (Míru) z Medjugorje. Rok po obláčke 31. 10. 2024 naše novicka složila první sliby a stala se z ní služebnice Páně a Panny Marie z Matary. Naše farnost je v srdci této komunity, modlí se za nás, modleme se za ni i my.

Anna Martinková

HUSOVICKÝ FAŠANK

Fašank je akce, která se zpětně těžko pamatuje, ale letos to bylo minimálně podešáté, kdy Orel Husovice a Barvínek roztančili a rozskákali Husovice!

Máme tradiční zastávky, na které se nejde netěšit:

- To jsou třeba koblížky u Volanských. Mariana jich letos nasmažila prý tak zhruba 300.
- Tři panímámy na Musilové. To je záhul pro medvěda...
- Nebo návštěva nejkrásnějšího husovického dvorku u Roubalů.

Ale rozhodně se nebojíme inovací! Letos na jedné zastávce hostitelé čepovali pivo, nebo jsme se se Standou Kselíkem nechali vyvézt stavebním výtahem.

Takže vše dopadlo dobře!

Martin Glogar, foto Miroslav Boudný

ÚKLID KOSTELA

Pokud se budete chtít zapojit do úklidu – ať už jednorázově, pravidelně nebo jen občas – můžete kontaktovat vedoucí úklidových skupinek nebo na sebe nechat kontakt v sakristii.

Týden	Den a čas	Kontakt
1. týden v měsíci	Skupinka č. 1 uklízí ve středu po dětské mši svaté	Pavel Vicherek
2. týden v měsíci	Skupinka č. 2 uklízí v pátek v 16 hod.	Kontakt na sebe můžete nechat v sakristii
3. týden v měsíci	Skupinka č. 3 uklízí v pátek po večerní mši svaté v cca 18.45 hod.	Veronika Krakovičová
4. týden v měsíci	Skupinka č. 4 uklízí flexibilně – buď ve čtvrtek po mši svaté, nebo v pátek po mši svaté, tedy v cca 18.45 hod. (domluví se na začátku týdne).	Žaneta Večerková-Březíková brezikovajanette@gmail.com

PLÁNOVANÉ FARNÍ AKCE

26. března: zpovědní večer před Velikonocemi

28. března: velikonoční dílničky na Orlovně

29. března: křížová cesta v přírodě

3. dubna: křížová cesta do Obrán

2. května: farní pouť do Křtin

23. května: Svatodušní vigilie

29. května: Noc kostelů

SRDÍČKO

zpravodaj brněnských římsko-katolických farností Husovice a Soběšice

Vydavatel a místo vydávání: Římskokatolická farnost u kostela Nejsvětějšího Srdce Páně, Brno-Husovice, Vranovská 766/103, 614 00 Brno, IČ: 64327370

Kontakt: srdicko.husovice@seznam.cz

<http://www.farnost-husovice.cz>

Četnost vydávání: **dvouměsíčník**

Ročník, číslo a den vydání: **XXX, 1/2026, 1. 3. 2026**

Redakční rada: **Miroslav Boudný; Martin Čermák; Veronika Čermáková; Didak R. Klučka, OFM; Ondřej Špetík (šéfredaktor); Klára Špetíková**

Vychází výlučně pro vnitřní potřebu vydavatele. Neprodejné. Neprošlo jazykovou úpravou.

Uzávěrka tohoto čísla byla dne 1. 2. 2026.